

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 128

פרשת פי תצא תשב"א

האורה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָאָה

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת פִּי תִצֵּא

"פִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י)

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁעוֹשִׂין מִשְׁאֵל־וּמַתָּן - צָרִיךְ שִׁיקְשֶׁר מַחֲשַׁבְתּוֹ רַק בְּהַתּוֹרָה וְהַדִּינִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם.

וְכִי שֶׁעוֹקֵר הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן מִן הַתּוֹרָה, וְנוֹפֵל אֶל הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן בְּעֵצְמוֹ, וְאִינוּ מְקַשֵּׁר מַחֲשַׁבְתּוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁ שָׁם - אֲזִי עֲנִשׁוֹ: שְׁאֲחַר־כֵּךְ הוּא צָרִיךְ לְדוֹן בְּדִין תּוֹרָה, וְאֲזִי צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְהִבִּיא, כָּל הַדְּבָרִים, וְכָל הַמַּחֲשָׁבוֹת, וְכָל הָעֶסְקִים, שֶׁהִיָּה לוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ - צָרִיךְ לְהִבִּיא הַכֹּל אֶל הַתּוֹרָה.

דְּתִינּוּ: שֶׁצָּרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנֵי הַדִּינִים, וְהֵם פּוֹסְקִים עַל זֶה דִּין תּוֹרָה.

וְאֲזִי מֵרָאִים לוֹ: שֶׁכָּל הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן הוּא תּוֹרָה, וְשָׂאִין הַדָּבָר כִּמּוֹ שֶׁהוּא סֶבֶר מִתְחַלֵּה שָׂאִין בְּהַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן תּוֹרָה, כִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיֶךָ: שֶׁכָּל דְּבָרֵי הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן כֻּלָּם הֵם תּוֹרָה, כִּי עֲכָשׁוּ נַעֲשֶׂה מִהַכֹּל דִּין תּוֹרָה.

כִּי בּוֹדָאִי הוּא צָרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַדְּבָרִים, אֲפֹלוּ כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת, לְפָנֵי הַדִּינִים - כִּי אִם חָסֵר אֵיזָה דְּבוּר אוֹ מַחֲשָׁבָה, יִתְקַלְקַל הַדִּין־תּוֹרָה.

וְהַכֹּל לְפִי הַפֶּגֶם, כִּי יֵשׁ אֶחָד שָׂאִין עֲנִשׁוֹ רַק שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן, אֲבָל זֹכָה בְּדִין, רַק שֶׁמֵּרָאִין לוֹ שֶׁפֶּגֶם.

אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעוֹקֵר יוֹתֵר הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן מִן הַתּוֹרָה, אֲזִי עֲנִשׁוֹ יוֹתֵר, שֶׁגַּם אִינוּ זֹכָה בְּדִין.

א.

(ח"א קז)

"כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י). פְּרוּשׁ: "כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ" - שֶׁהוּא ה'יִצְרֵה־הָרַע'.

"וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ" - כְּלוֹמֵר: ה'יִצְרֵה־הָרַע' יִתֵּן, כִּמּוֹ 'מְסוּר', "אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ", עַל דְּרָךְ: "צַדִּיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹקִים" (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג).

נוֹתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה: "וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" - כְּלוֹמֵר: עִם מָה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, הֵינּוּ ב'גְּדֻלוֹת' - בְּזֶה תִתְּגַבֵּר עָלָיו - הֵינּוּ שֶׁתֹּאמַר לוֹ: "אֵיךְ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשֵׁישׁ לִי גֵאוּהָ, וְאִין הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא שׁוֹרָה עִמִּי"? - וְדִי לְמַבִּין.

ב.

(ח"א רפ)

כִּי שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן לְפָנֵי דִינִים בְּדִין־תּוֹרָה - זֶה לוֹ עֲנִשׁ וּנְקָמָה שֶׁהַתּוֹרָה נוֹקְמַת בּוֹ.

כִּי בְּאֵמַת: כָּל הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן הוּא תּוֹרָה, כִּי לְמַשָּׁל הַדִּין "הַמַּחֲלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר" (בְּבִא־מִצְעָא פ"ח מ"ד), הוּא תּוֹרָה. וּמְכַל־שִׁבְן כְּשֶׁעוֹשִׂין הַדָּבָר בְּעֵצְמוֹ, הוּא בּוֹדָאִי תּוֹרָה (בְּשֵׁם הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל).

כי באמת כשעושים משא-ומתן, צריך שיהיה רק חיצונית המחשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מחשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שפת לא.), ויהיה הדבור דבור אמת.

כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותן, ונותנין אותן למקומן.

ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועל-פני צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על-ידי שמקשר פנימיות מחשבתו אל התורה - מקבלת האמונה פח לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם. כי בלא זה הפח, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חסוֹשֵׁלֹם. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שבי" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא-ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא-ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף-על-פי שזבולך ויששכר שזים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על-פליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף-על-פי שגם המשא-ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמידים-חכמים - אף-על-פייכן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא-ומתן,

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם-יתברך בדבקות - עם-פליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת ה'משא-ומתן'.

"למלחמה על איביך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים פנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם פנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שפתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על-ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות פנ"ל.

"ושבת שבי" - זה בחינות 'התורה', כמו שפתיב (תהלים סח, יט): "עליך למרום שבת שבי", פנ"ל.

ג.

(ח"ב פב)

לפעמים הולך להאדם 'שלא-כסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא פשהם מיחדים ומקשרים בו יתברך.

כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שפתיב (קהלת ז, יב): "והחכמה תחיה" וכו'.

במחשבתך - כי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא 'שבי', כמו שכתוב (תהלים סח, יט): "עליה למרום שביה שבי" - ועל-ידי-זה יתבטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונה.

[לקוטי-מוהר"ן ח"ב ס: על-ידי התורה, ממשיכין אותו כביכול. ולהיכן נמשך האלקות, לתוך מח השומע. ואף-על-פי שזהו תפיסה כביכול, בבחינת (שיר-השירים ג, ו): "מלך אסור ברהטים" - "ברהיטי מחין" (תקוני-זוהר כא: קמד:). 'אסור' דיקא - שמה שנמשך אלקותו יתברך כביכול ברהיטי מחין, הוא בחינת 'תפיסה', בחינת (תהלים סח, יט) "שבית שבי", אף-על-פי-כן הוא ניקח להשם יתברך, שיהיה נמשך כביכול על-ידי התורה, אף-על-פי שהוא בחינת תפיסה].

"ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים"
(דברים כא, יג)

ד.

(לקוטי-הלכות, פריה-ורביה ואישות ג, יד)

וזהו בחינת אסור להתחתן בעכו"ם. כי הם בחינת יגון ואנחה וכו', ואין בנו כח להמתיק היגון ואנחה של העכו"ם.

כי גם בהיחוד של ישראל, צריכין התגברות גדול, שיזכה שיהיה זיווג בקדשה גדולה, שיוכל להכניע היגון ואנחה להפכו לשמחה.

כי עקר 'תאות-המשגל', בא מבחינת עצבות יגון ואנחה. וצריכין להתגבר מאד לקדש עצמו לשבר תאוה הגשמית, בחינת יגון ואנחה, ולדבק עצמו בקדשה העליונה, בחינת שמחה. ואז יזכה להמתיק היגון ואנחה להפכו לשמחה, שזהו עקר בחינת 'קדשת הברית'.

וה'חכמה', הוא בחינת 'מה', 'כח מ"ה', 'מה' חיינו מה בחנו".

ו'מ"ה' 'ה' הוא 'אד"ם' וכו', פי "לית אדם בלא אל"ף" (זוהר), הינו הוי"ה במלוי אלפין. הינו: הקדוש-ברוך-הוא הוא חיות של כל הדברים, כמו שכתוב (נחמיה ט, ו): "ואתה מחיה את כלם".

וכשרואה אדם בעצמו, שהולך לו 'שלא-בסדר' - ידע שיש לו 'גדלות', הינו: "אנא אמלך!" - יעשה תשובה וישפיל עצמו, ויהיה בבחינת 'מ"ה', ואז יחזר לילך לו בסדר.

וכשהולך לאדם 'שלא-בסדר' - זהו 'התנגדות הרצון', אני רוצה שיהיה כן הדבר, והדבר להפך 'שלא-בסדר'. וזה בחינת 'מלחמה' - כי כל 'מלחמה' הוא 'התנגדות הרצון', בחינת 'שלא-בסדר'.

וזהו (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה" - כשהולך לך 'שלא-בסדר', הינו 'התנגדות הרצון'.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - שיתבטל כל המלחמות וכל הרצונות שהם נגד רצונה, שילך לך 'בסדר' ברצונה.

אימתי? - בד "ושבית שבי" - כשתהיה בבחינת 'מ"ה', כשתמשיך לך 'אלקות', הוי"ה במלוי אלפין. וזה פרוש: "מחשב"ה, חש"ב מ"ה" (זוהר בראשית כד; תקוני-זוהר קיב). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו.

וזה בחינת: "מלך אסור ברהטים" (שיר-השירים ג, ו), "ברהיטי מחין דילך" (תקוני-זוהר כא: קמד:).

וזהו: "ושבית שבי" - שתמשיך 'מ"ה' בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו

"פי את הבכר וכו' יפיר לתת לו פי שנים"
(דברים כא, יז)

ה.

(ח"א ב, ב)

יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות "פי שנים" (דברים כא, יז).

כי ה'תפלה' הוא "פי שנים" - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום'. ב) ו'שאלת צרכיו'.

והוא בחינות (תהלים קמט, ו): "וחרב פיפיות בידם", בחינות 'שתי פיות', בחינות 'פי שנים'. ונטל מראובן על-ידי "שחלל יצועי אביו" (בראשית מט, ד; דברי הימים א ה, א) - כי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו.

(ח"א יט, ה)

'אלישע' היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועל-ידי-זה היה מקבל ממנו שלמות לשון-הקדש, בבחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי".

"פי שנים", הינו לשון-הקדש - כי "שנים מקרא ואחד תרגום" (ברכות ח), על-ידי-זה פתיב בה (שם ד, ט): "איש קדוש עבר עלינו תמיד" - "שלא ראתה קרי על סדינו" (ברכות י), פי על-ידי שלמות לשון-הקדש, נצולין מ"מקרה לילה" (דברים כג, יא), וזוכין לתקון-הברית'.

ז.

(ח"א נח, ה)

כשמכניע כל הצרים הרודפים אחר חלושי כח שבישראל, ומכניס אותם לעבודת השם-יתברך - על-ידי-זה

אבל 'בת אל נכר' (מלאכי ב, יא) - היא עצם היגון ואנחה, אשה זונה, בחינת (קהלת ז, כו): "מר ממות" וכו', בחינת (משלי ב, יח): "פי שחה אל מות ביתה". ואין כח ביד ישראל להמתיק תקוף היגון ואנחה שלהם.

ועל-כן אסור להתחתן עמם - פי אין בנו כח להפכם אל הקדשה, לבחינת שמחה, אדרבא! יתגבר בו בחינת היגון ואנחה, שהוא תקוף הסטרא-אחרא, ותעקרו משני עולמות חסו-שלום.

וזה שנאמר ב'פת-תאר' (דברים כא, יג): "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים". ואמרו רז"ל (ספרי שם): "כדי שתהא בת ישראל שמחה, וזו עצבה".

כי 'בת ישראל' - אחיזתה בבחינת 'שמחה', בחינת (זכריה ב, ט): "שמחי וגילי בת ציון", כי היא משרש נשמת ישראל, שהם עצם השמחה.

רק מחמת שאחר כמה השתלשלות משתלשל מבחינת סטרא-דנוקבא, אחיזת היגון ואנחה - על-כן צריכין קדשה יתרה, כדי להמתיק הדין הנאחז שם, כדי שלא יתאחז חסו-שלום היגון ואנחה, שהוא אחיזת הסטרא-אחרא, שהוא התגברות התאוה חסו-שלום.

אבל 'בת עכו"ם' - היא בחינת עצם הקלפה, ששמה על שם העצבות והילכה בידוע, שהיא בחינת יגון ואנחה, ועל-כן אסור להתחתן עמם.

נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח, באחדות גדול.

ועל-ידי-זה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" - כי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, פי אי-אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל-כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו - אזי יכול לזכות ל"פי שנים" בעת ההסתלקות.

כי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא - אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות. ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזוה בחינות 'הקבלת פני רבו', שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - פי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת 'הסתלקות'. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת "פי שנים", כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל על-ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", "ברוחך דיקא, כנ"ל.

זוכה לחדש חודשין דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב), בחינת "משנה תורה", בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו).

ועל-ידי ה"חרב נקמת" (ויקרא כו, כה), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב).

ת.

(ח"א סו, א)

אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" פרבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו.

וזוה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" - "ברוחך דיקא. שעל-ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו "פי שנים" כמותו.

כי איתא (זהר נח נט:): "שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא-דאתי". בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו.

ולתלמידים, מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - כי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד,

קה(ז): "היום אומר לו עשה כן, והיום אומר לו עשה כן עד וכו'".

שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות, בחינת היכלי התמורות, שכל פחם הרע הוא על-ידי תמורות, שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת (ישעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שמשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתוים וסברות של שקר וכו'.

"זולל וסבא" (דברים כא, ט)

יא.

(ח"א יז, ג)

התקון להכניע ולבטל הפסילות השכל' - הוא על-ידי בחינת מזבח' וכו', הינו בחינת אכילה, פי "שלקנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה.). ועל-כן על-ידי אכילה בכשרות' - נכנע הפסילות, ונתרומם השכל'.

אבל כשאוכל ב"זולל וסבא" (דברים כא, ט), שזה בחינת פגם המזבח' - אזי יונקים הקלפות, דהינו הפסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הפסילות על השכל'.

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

מצות השבת אבדה' -

יב.

(ח"א ה, בסוף)

עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא

ט.

(ח"ב טו)

הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל-ידי צדקה, נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו", ו"בכור נוטל פיו שנים" (דברים כא, יז; בבא-בתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות.

ומזה בא: שיש פה וניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת "פי שנים".

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן בקוף, ומתפארים עצמן גם-כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת.

"כי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

יג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, יב)

כל לשון 'המראה' ו'מרידה', בחינת: "סורר ומורה" (דברים כא, יח) - הוא על שם התמורות, שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש וחקמא-לצלן, בבחינת (שבת

בִּמְיֻנָּא. וְאִף־עַל־פִּי־כֶן צָרִיךְ לְאֶקְדָּמָא אֵת הַיְרָאָה, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר עַל אַבְדָּתוֹ". (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פרוש: כִּי 'אֶהְבֵּה' הוּא בְּחִינַת 'אִישׁ', וְ'יְרָאָה' הִיא בְּחִינַת 'אִשָּׁה'. וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַקְדִּים אֵת הַיְרָאָה, כִּי אִזּוּ תְּבוּא אֵלָיו הַ'אֶהְבֵּה' מִמִּילָא, כִּי הַ'אֶהְבֵּה' הוֹלֶכֶת וּמַחְזֶרֶת אַחֵר הַיְרָאָה' תְּמִיד, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר אַחֵר אַבְדָּתוֹ" כַּנ"ל.

יג.

(ח"ארו)

הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ דָּרְכּוֹ לְקִרְוֹת הָאָדָם תַּכְּפָה בְּשֵׂרׂוּאָה שְׂתוּעָה מִדֶּרֶךְ־הַשֶּׁכֶל וְכו'.

וּבְשִׁעְדֵיךְ לֹא נָטָה הַרְבֵּה מִדֶּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר - אִזּוּ אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְפִיר עֲדִין הַקּוֹל וְרָגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הִיָּה אֶצֶל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְעֲדִין לֹא שָׂכַח הַקּוֹל.

אבל בְּשִׁכְחָה נָטָה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - אִזּוּ כָּבֵד שָׂכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ אִזּוּ לָשׁוּב.

במשל הַרוּעָה שְׂתַעָּה אֶצְלוֹ שֶׁה מִהַדָּרֶךְ. וּכְאֶשֶׁר לֹא תַעָּה הַרְבֵּה עֲדִין, אִזּוּ מְפִיר קוֹל הַרוּעָה, וּכְשֶׁהַרוּעָה קוֹרָא אוֹתוֹ, הוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּפָה.

אבל כְּשֶׁתַּעָּה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - כָּבֵד שָׂכַח קוֹל הַרוּעָה וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְגַם הַרוּעָה מֵיֵאֵשׁ עוֹד מְלַבֶּקְשׁוֹ, מִחֲמַת שֶׁזֶה זְמַן רַב שְׂתַעָּה מֵאֵתוֹ.

ודע: שְׂאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַמְּקַלְקְלִים וְהַתּוּעִים, כְּשֶׁאָדָם תּוּעָה בָּהֶם חֲסִי וְשָׁלוֹם הַרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שְׂתַעָּה מְאֹד וְיִלְךְ בְּאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים.

וְאִזִּי דִיקָא מְרַב תַּעוּתוֹ בָּהֶם - יִתְהַפֵּךְ וְיָשׁוּב עַד שְׂיִהְיֶה סְמוּךְ מְאֹד לְמִקוּמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַרְחַק מְעַט בֵּינוֹ לְבֵין מִקוּמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וּבְקַל עַל־יְדֵי נְסִיּוֹן קַל יָשׁוּב עוֹד לְמִקוּמוֹ.

אבל כְּשֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ קוֹרָא וּמְזַמֵּן לוֹ הַנְּסִיּוֹן, אִינוּ מְפִיר בְּקוֹל, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמִקוּמוֹ.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שְׂבִין "עוֹל יָמִים" [נער] (ישעיה סה, כ) לְ'זִקְנוֹ' - כִּי מִי שְׂעֵדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעֲדִין לֹא הִזְקִין בְּחֻטְאֵיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מִהַזְּקוֹ, מִחֲמַת שְׂעֵדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׂכַח אֵת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה.

על־כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: "שְׂיִמְהַר לְבַקְּשׁוֹ לְהַחְזִירוֹ אֵלָיו, כִּלְזִמְן שְׂכַח עֲדִין לְגַמְרֵי קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת!"

וְזֶה מֵה שְׂבַקְשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל־יַד־הַשָּׁלוֹם (תהלים קיט, קעו): "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אַבְדָּ" - הֵינּוּ: שְׂתַעֲיִתִי מִהַדָּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר, כְּשֶׁה אוֹבֵד הַנּוֹטָה מִהַדָּרֶךְ.

על־כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: "בְּקִשׁ עֲבֹדָה, כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׂכַחְתִּי" - הֵינּוּ: שְׂתַמְהַר לְבַקְּשֵׁנִי תַכְּפָה כִּלְזִמְן שְׂאִנִּי זֹכֵר עֲדִין הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, "כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׂכַחְתִּי" עֲדִין - כִּי בְּשִׁנְזִקְנוֹ בְּחֻטְאִים, קָשָׁה מְאֹד לְבַקְּשׁוֹ, כִּי כָּבֵד שָׂכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְאִינוּ מְפִיר בְּקוֹל הַקְּרִיאָה.

י.ד.

(ח"ב פח; שיחות הר"ן קפ)

צריך לזהר מאד: שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-זה.

כי כל-זמן שצריכה להתגדל, יש לה 'בח המושף' שמושכת יניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'בח המושף', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין על-אין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ויודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אווזים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'.

וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, בבחינת (תהלים קיב, י): 'ת'אות ר'שעים ת'אבד', ראשי-תבות: תר"ת - ת'קיעה תר'ועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): "יש צדיק אבד בצדקו".

ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): "יהפרו ויאבדו" - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (שם ג, ו): "עת לאבד".

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובודאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-זה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (פתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (עי' בלקוטי-הלכות, ברכת-הפרות ה).

טו.

(ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה')

מי שמחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגיר גרים (אבדה ח"ב א).

"עד דרש אחיך אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

טז.

(ח"א קפח)

דע: שצריך לנסע להצדיק לחזר על אבדתו. כי "קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מיד נשפח מאתו", כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:).

וה'שכחה' היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', 'אובד': 'מהיר לשמע ומהיר לאבד' (אבות פ"ה מ"ב).

וצריך לחזר ולבקש אבדתו אצל הצדיק. כי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

על-כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): "עד דרש אחיך והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיך אם אינו רמאי" (בבא מציעא כז:).

"כי יקרא מן צפור לפניך בדרך, בנל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך"

(דברים כב, ו-ז)

- מצות 'שלוח הקן' -

יז.

(הוספות לחי"מ מוה"ר"ן ח"א טז; הקדמת ספר 'ציון המצינת' לר' שמואל הורביץ זצ"ל)

רבנו ז"ל אמר לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראש השנה: "שהקבוץ אצלו כלי-כד גדול, שאפלו מהיכל 'קר-צפור' שבגן-עדן (הינו היכל המשיח, כדאיתא בזהר שמות ח.), ירד להתפלל עם הקבוץ שלו בראש השנה" [אפילו פון היכל 'קר-צפור' וועל אידך אראפגייך דאנוענען מיטן קבוץ].

יח.

(לקוטי-הלכות, ביצים ג, ב - על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

וזה בחינת 'שלוח הקן', בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך".

כי איתא (זהר ויצא קנח. יתרו צג): "שזה מרמז שאסור לכנס בהכמות וחקירות הרחוקים משכלו לפי בחינתו. כי 'שלח תשלח את האם' - זה בחינת 'שלש ראשונות' שאסור לחקר בהם. ואת הבנים תקח לך' - זה בחינת 'ששה קצוות', 'מקצה השמים ועד קצה השמים' (דברים ד, לב), ששם מתר לעין בשכלו" וכו'.

הינו: כי אי אפשר להשיג השגתו כי-אם על-ידי 'צמצומים' דיקא. וה'צמצום' הוא בחינת "שלח תשלח את האם" - ששולחין ומרחיקין ומצמצמין ה'שכל'

מאצלו. ואז דיקא יכולין לקח את האפרוחים, או הביצים שהאם רובצת עליהן.

כי כל־זמן שה'אם' שהיא בבחינת "אם לפינה" (משלי ב, ג; תקוני־זהר ב.) - "אמא דמסככא על בנין" (שם ב:), "רובצת על האפרוחים או על הביצים" - שהם בחינת ה'צמצומים של השכל, בחינת "שיעורא דאתון דאורייתא" (שם קכב.), כי "אפרוחים וביצים, הם בחינת מארי משנה ומארי מקרא", כמו שכתוב בתקונים (שם א:).

וכל־זמן שה'אם' שהיא 'מקור השכל', רובצת על ה'צמצומים' - אזי הכל אחד, ואז אי־אפשר לקבל ולהשיג את השכל. ועל־כן מברחין לשלח את ה'אם', שהוא בחינת 'צמצום השכל'.

ואז: "ואת הבנים תקח לך" - כי אז דיקא יכולין לקח ולקבל ולהשיג את השגתו יתברך על־ידי 'צמצומי השכל', שהם בחינת ה'בנים', שהם בחינת "שעורין דאתון דאורייתא", בחינת 'חכמה־תתאה', שהיא בחינת 'ביצים'.

יט.

(לקוטי־הלכות, ביצים ה, ד־הז)

יש 'נפשות חלושות' שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): "והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א:): "שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים" - שעליהם כל 'מלחמת עמלק, תקוף הסטרא־אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנחשלים אחריו ואתה עיף ויגע" וכו'. שזהו 'סוד שלוח־הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.

כי הקדוש־ברוך־הוא "חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח" (שמואל־ב יד, יד), שזהו בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם" - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): "שלח תשלח" - "תרין תרוכין" [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, פנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זהר שמות ז): "שמשיח יושב בהיכל קן־צפור". כי עקר אריכות הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא, עד שיתקן כל ה'נפשות החלושות' הנ"ל שהם בבחינת "אפרוחים או ביצים", שזהו בחינת "קן צפור".

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רפה יא, ט): "שמשה רבנו בקש שיחיה צפור, רק שיחיה עוד". והוא פליאה גדולה!?

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיק־אמת בחינת 'משה', מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שפסד נפשו על־זה ביותר.

ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם'. ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות'. ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרובה אל הקדשה, ובהמרובה יש: 'אדם', ו'חיה', ו'בהמה', ו'עוף', בחינת: 'אדם', 'אריה', 'שור', 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - פן

נַעֲשִׂין מְרַבָּה. או בבחינת 'אדם' שהוא למעלה מהכל, או בשארי בחינות הנ"ל.

על-כן בקש משה: "שיחיה בבחינת 'צפור'!" - כי הבין: שהסתלקותו הוא בשביל הנפשות שאינן יכול עדין לתקנם, ובשביל-זה לא נכנס לארץ-ישראל כמובא. **על-כן בקש:** "שיחיה עוף וצפור על-כל-פנים!" - שהוא להוריד את-עצמו כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כו): **"רב לך" וכו' - כי כל-זה אי-אפשר לתקן, עד שיבוא 'משיח', שהוא 'משה' בעצמו, במהרה בימינו אמן.**

נ.

(לקוטי-הלכות, בשור-בחלב ד, ב)

וזה בחינת מצות 'שלוח הקן'. כי מבאר בתקונים (תקוני-זהר א:): **"שקן צפור מרמז על נשמתין דאתתרכו מאתריהו"** [הנשמות שגרשו ממקומן] - הינו: הנשמות הרחוקים מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם שאינם טובים.

ועל-זה מרמז הפסוק (דברים כב, ו): **"כי יקרא קן צפור לפניך בדרך"** וכו'. שמי שרוצה לקח ולקרוב אלו הנפשות הנפולות לזכות להם, לקרבם להשם-יתברך - שאי-אפשר לו לקרבם, בי-אם על-ידי שישתדל תחלה לשלח ולסלק מהם את חכמתם ודעתם שיש להם מכבר, שיסלקו דעתם מעצמם כאלו אין להם שום שכל כלל.

כמו שכתב רבנו ז"ל (ח"א קכג) על פסוק (דברים לב, ו): **"עם נבל ולא חכם"**, **"עמא דקבילו אורייתא ולא חבימו"** (תרגום

אונקלוס): **"שאי-אפשר להתקרב לצדיקי-אמת ואל התורה, בי-אם כשמשליכין מעצמן כל החכמות שמכבר, כאלו אין לו שום שכל כלל"**.

ואפלו כשנכנס בעבודת-השם - צריך לסלק מדעתו כל החכמות והבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו כנ"ל, שכל-זה נמשך מהחכמות של הבל שהרגל בהם מנעוריו, שנקבעו בו כאלו קבלם מהר סיני.

ובאמת אלו הסברות והחכמות שלו המבלבלים אותו, נמשכין רק מ"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), מ'זהמת-הנחש' שהטיל בחנה שהיתה "אם כל חי" (שם ג, כ).

ומשם נמשך: שכל אדם כשנולד ממעי אמו, יש בו אחיזת הזהמא הזאת, בבחינת (תהלים נא, ז): **"ובחטא יחמתני אמי"**, ומשם נמשכין כל אלו הבלבולים והסברות של שטות המבלבלין ומונעין את האדם מדרך החיים.

וזה בחינת (דברים כב, ז): **"שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך" - שאי-אפשר לקרב הנפשות שהם בחינת "אפרוחים או ביצים" (שם פסוק ו), "דלית גדפין דילהון שלמין" (תקוני-זהר א:)** [שאין הפנפים שלהם שלמים] - דהינו: הנפשות שאין להם עדין שלמות, ואין להם פנפים לפרח בעבודתו יתברך ולהתקרב אליו יתברך.

"והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים". "האם" - זה בחינת (משלי ב, ג; שם ב): **"אם לפינה תקרא"**, בחינת השכל של כל אחד ואחד. כי עקר חיות וגדול של כל אחד ואחד הוא משכלו, שהוא מחיה ומנהיג ומקים אותו בבחינת (קהלת ז,

(יב): "החכמה תחיה", ועל-כן נקרא השכל:
 "אם הבנים" (תהלים קיג, ט).

וזהו: "והאם רובצת על האפרוחים"
 וכו' - ש"אם הבנים", שהיא "אם
 לבינה", שהוא השכל של כל אחד ואחד
 שנולד עמו ממעי אמו, "רובץ על
 האפרוחים" וכו'. כי השכל שיש בכל אדם
 ממעי אמו רובץ על נפשו לחיותו ולגדלו,
 אבל מחמת 'חטא אדם-הראשון' נאחז
 'זהמת-הנחש' בזה השכל פנ"ל, ומשם באין
 כל הסברות והחכמות של שטות והבל
 המבלבלין את האדם.

ועל-זה הזהירה התורה: שמי שרוצה
 לקחם ולזכות בהם, דהינו לקרבם
 להשם-יתברך, שישלח את האם תחלה,
 בחינת: "שלח תשלח את האם" - שיראה
 לשלח ולסלק ולהעביר מהם את כל
 החכמות והסברות שיש להם מכבר, שהם
 בחינת 'אם' פנ"ל.

ואחר-כך: "ואת הבנים תקח לך" -
 שאחר-כך יוכל לקרבם שיהיו
 נקראים 'בנים', כי "כל המלמד בן חברו
 תורה, כאלו ילדו" (סנהדרין יט:), כי בודאי
 נחשב כאלו ילדם ממש - כי הוא מסלק
 מהם השכל שמכבר, שמשם היה חיותם
 מתחלה ממעי אדם, וממשיך בהם שכל
 חדש וחיות חדש כאלו נולדו היום ממש.

ועל-כן עתה דיקא נקראים "בנים",
 בחינת (תהלים ב, ז): "בני אתה אני
 היום ילדתיך" - כי זה עקר ההתקרבות, מה
 שמסלק שכלו שמכבר, ונחשב לו כאלו נולד
 היום, ואז נקראים בנים, בחינת: "בני אתה
 אני היום ילדתיך".

עין עוד ב'לקוטי-הלכות', הלכות 'שלוח הקן'

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

נא.

(ח"א רסו)

העוסקין בבנין, מזיק להם, כמו שאמרו
 רז"ל (יבמות סג. סוטה יא.): "כל
 העוסק בבנין, מתמסכן". כי צריך לבנות
 הבית בחכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו
 הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב
 (משלי כד, גיד): "בחכמה יבנה בית, ובתבונה
 יתפונן. ובדעת חדרים ימלאו".

אבל כשבונה בלא שכל, אזי מזיק לו.
 ועל-כן "מתמסכן" - כי זה ענשו על
 שפגם בחכמה. כי היה ראוי לו לבנות הבית
 בחכמה. ועל-כן ענשו "שמתמסכן" - שזה
 בחינות פגם החכמה, בחינות: "חכמת
 המסכן בזויה" (קהלת ט, ז).

ועל-כן על-ידי ה'ספה', שהיא בחינת
 'שכל' וכו', יכול לבנות בית וכו'.

נב.

(ספר-המדות, עניני 'בית-חדש' ו'בנין-הבית')

[א] לפעמים בנין הבית גורם לאשה שלא
 תלד, כשהעצים שבבנין אינם מנחים בסדר
 הנתן להם מששת ימי בראשית, ואז הבית
 נקרא הרוס אפלו בבנינו, וההרוס הזה בא
 ומזיק לאשה ואינה מולדת (בנים ח"ב ט; בית
 ח"ב ב).

[ב] צריך להזהר בבניני הבית, שלא יהיה
 בבנינו 'עץ' מאילני העושים פרות (בית ח"ב ד).

[ג] מי שרוצה להפנס לבית לדור בתוכו,
 יאמר התורה בלה, ואחר-כך יפנס לדור
 בתוכו (בית יג).

וְשִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קֹדֶשׁ ח"ד סג: נזקרו לקיים את מה שאמר רבנו בספר-המדות אות 'בית': "שֶׁשְׁנֹכְנֵסִים לְבַית חֵדָשׁ, יֹאמְרוּ אֵת כָּל הַתּוֹרָה". והיו מקימים זאת באופן כזה: שהיה בעל-הבית מזמין לביתו החדש מנן אנשים, ונתן לכל אחד לומר חצי חמש, ובמשך כחצי שעה גמרו את כל התורה. ואחר-כך עשו איזה סעודה קטנה, ודברו ביניהם בעבודת השם-יתברך, ושרו ורקדו].

[ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת שרפים עמדים (ישעיה ו, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה, השרפים נשרפים, וזהו השרפות דשכיחי (בית ח"ב ה).

[ה] סגלה פשנכנס לבית-חדש לגור, יכניס לשם חרב' או סכין' או שאר כלי זין. וסימן לדבר: "בַּחֲכֵמָה יִבְנֶה בַּיִת" (משלי כד, ג); "כְּלִי חָמָס מוֹכֵרֵתִיהֶם" (בראשית מט, ה); "חֲרֻבוֹתֵיהֶם מְגוֹרוֹתֵיהֶם" (בראשית-רבה צט, ו) (בית ח"ב ח; סגלה ח"ב י).

"וְשֵׁם לָהּ עֲלִילַת דְּבָרִים, וְהוּצָא עָלֶיהָ שֵׁם רַע"
(דברים כב, יד)

נג.

(ספר-המדות, עניני מוציא שם רע)

[א] מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית (לשון-הרע טו).

[ב] מי שאוהב את הצדיק, צריך לשמור את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע (צדיק טט).

"כִּי יִהְיֶה נֶעֱרַר" [נערה קרי] בתולה מארשה לאיש"
(דברים כב, כג)

נד.

(ח"א לב)

"אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח" (תהלים נא, יז). והוא בחינת רקודין של התנה.

כִּי (זהר בא לח:): **"כָּל-זֶמַן שְׁלֹא נְתוּנָה לְזוּגָו, הִיא אֶתְקַרְיָאת 'נֶעֱרַר' (דברים כב, כג), בְּלֹא ה'" - "גִּימְטְרִיא: ש"ך דינים" (פרי-עצ-חיים, שער עמידה פ"א).**

"וְכֹד אֶתְתַּקְנַת לְזוּגָו, אֶתְקַרְיָאת 'נֶעֱרַה' בַּה"א" (זהר שם) - "שְׁנַמְתְּקִין הַדִּינִין עַל-יְדֵי ה' אֶלְפִין שֶׁל אֱהִי"ה שְׁבִינָה" (פרי-עצ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער", בבחינות 'ש"ך דינים', וצריך להמתיקה ולתקנה.

וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי רְקוּדִין' - כִּי "הַרְגְּלִין הֵם בְּבַחֲיֵנוֹת נִצַּח וְהוֹד" (תקוני-זהר יז. פתח-אליהו). והם נתנשאים על-ידי הלב, הינו: על-ידי 'שמחת הלב' - פנראה בחוש: שעל-ידי 'שמחת הלב' מרקדיו, כמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): **"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב אֶת רַגְלָיו"**, ופרש רש"י: **"לבו נשא את רגליו"** (בראשית-רבה ע, ח). ו'לב' הוא 'בינה', כמו שכתוב (תקוני-זהר שם): **"בינה לבא, ובה הלב מבין"**.

על-כך צריך לכונן ברקודים: להמשיך האלפין שבלב, על-ידי הרגליו - לה'פלה, שהיא בחינת חמש פעמים 'דין', גימטריא ש"ך, גימטריא "נער".

ועל-ידי אור הלב' שנמשך לה, נעשית נער"ה' בה"א, ונעשית ה' פעמים 'אדנ"י'.

וְזֶה בְּחִינַת: "אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח" - שְׁעַל-יְדֵי ה'שְׁפָתַיִם, שֶׁהֵם נִצַּח וְהוֹד' - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת 'זווג', ונעשית בחינת 'אדנ"י', שהיא 'נער"ה', שהיא ראויה ל'זווג'.

וְזֶה דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט):
 "בְּשִׁנְשָׂא יַעֲקֹב אֶת לֵאָה, בְּשַׁעָה שְׁהִיו
 מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין 'הִיא לֵיא', לְרִמּוֹ
 לַיעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'."

הֵינּוּ: פִּי "לֵאָה, הִיא עַל־מֵאֲדָאת־כַּסְיָא"
 (זֶהר וַיֵּצֵא קַנְד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קיט, א): "בְּלִבִּי צַפְנֹתִי
 אִמְרֹתֶיךָ". וּמִשָּׁם, הַמִּתּוֹק שֶׁל הַדִּינִים,
 כְּשֶׁמִּשְׁיַכִּין ה"א מֵה'לֵב'.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שְׁצָרִיד לְהַמְשִׁיד
 מ'לֵאָה', ה'אֲלֹפִי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק
 וּלְתַקֵּן אֶת ה'פְּלֹה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפְּלֹה
 שְׁמָה לֵאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה,
 נִמְתַּקֶּת.

"וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ לְשִׁמְעַ אֶל בְּלַעַם" (דְּבָרִים כג, ו)

כה.

(ח"א י, ד-בסוף)

"גְּאוֹת, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ" (עַל־פִּי
 יִשְׁעִיהָ יב, ה), שֶׁהִיא מִדָּה מְגַנָּה,
 וְצָרִיד לְבָרַח מִמֶּנָּה.

אָבֵל יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂרוּדָפִים אַחַר כְּבוֹד,
 וְרוֹצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
 וְאוֹמְרִים: שֵׁישׁ לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹנוֹת
 וּלְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת. - וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם
 'אֲבִימֶלֶךְ'. 'אֲבִי', לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ (דְּבָרִים כג,
 ו): "וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ" וְכו'.

כִּי "הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוֶּה לְתַפְלָתָן
 שֶׁל צַדִּיקִים" (יְבֻמוֹת סד, חֲלִין ס:), וְצָרִיד
 לֵיכֹף אֲצֻלָּם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיו.

אָבֵל 'בְּעַל־יְגָאוֹה' - אֵין הוֹלְכִים אֶל
 צַדִּיקִים לְבַקֵּשׁם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם,

וְגַם אֵין מְנִיחִים שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם שִׁילְכוּ אֲצֻלָּ
 צַדִּיקִים שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם, כִּי אָמְרוּ: "שִׁגַם
 הֵם צַדִּיקִים וַיְכוּלִים לְהַתְּפַלֵּל, וְאֵין צַדִּיק
 בְּאָרֶץ יוֹתֵר מֵהֶם!"

וְהֵינּוּ: 'אֲבִי־מֶלֶךְ' - כִּי הוּא 'רוֹצֵה־לְמֶלֶךְ'
 וְאוֹמֵר: "אָנָּה אֲמַלְךָ".

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה
 טָהוֹר מִקְרָה לְיִלְכָה" (דְּבָרִים כג, יא)

כו.

(ח"א יד, ג-בסוף)

לְהַחְזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה בְּחִינַת
 (בְּבֹא־מְצִיעָא פה. עַל יְרֻמְיָה טו, יט): "אִם
 תּוֹצִיא 'יָק"ר' מִזֹּלָל - אֵלּוּ שְׂמֻקְרָבִין בְּנֵי־
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ" - הוּא תְּקוּן
 'קָר"י' - אֲתוֹן דְּדִין כְּאֲתוֹן דְּדִין [יָק"ר קָר"י].

כז.

(ח"א יט, ה)

וְזֶה בְּחִינַת "מִקְרָה לְיִלְכָה" (דְּבָרִים כג, יא).
 שֶׁה'רוּח־סְעָרָה', הֵינּוּ ה'רוּח־שְׁטוֹת',
 הֵינּוּ ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן' - עוֹלָה עַל־יְדֵי
 'תְּרַגּוּם', עַל־יְדֵי 'תְּרַדְמָה', עַל־יְדֵי 'שִׁנְה' -
 וַיִּנָּק מ'לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ', מ'רוּח־הַקְּדוֹשׁ',
 מ'בְּרִית־קְדוֹשׁ'.

כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 מְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ בְּדַבּוּר שֶׁל לְשׁוֹן־
 הַקְּדוֹשׁ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד) "חֶם לִבִּי בְּקִרְבִּי
 וְכו', דַּבְּרֹתִי בְּלְשׁוֹנִי".

אָבֵל מִי שֵׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 אֲזִי ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ
 בְּ"מִקְרָה לְיִלְכָה" בְּשִׁנְה.

וְאֵלֵישָׁעַ הָיָה יוֹרֵשׁ מֵאַלְיָהוּ רֹדֵחַ-
הַקֶּדֶשׁ, וְעַל-יַדֵּיָזָה הָיָה מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ. כִּי שְׁנַיִם
מִקְרָא וְאֶחָד תִּרְגְּמוּם" (בְּרֵכוֹת ח), עַל-יַדֵּי-
כְּתִיב בַּיה (מְלָכִים ב ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֶבֶר
עָלִינוּ תַמִּיד", "שֶׁלֹּא רָאִתָּה קָרִי עַל סְדִינּוּ"
(בְּרֵכוֹת י) - כִּי עַל-יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ,
נִצְוֹלִין מִ"מִקְרָה לִילָה", וְזוֹכִין לְתַקּוּן-
הַבְּרִית'.

כת.

(ח"א פג)

בְּהָאֶלְפֵי-בֵית' יֵשׁ שְׁשָׁה פִּא"ן. דְּהֵינּוּ:
אֶל"ף - אִי-אֶפְשָׁר לְקָרוֹת
בְּלֹא פ'. גַּם פ"ף ד', פ', ה', ו'קו"ף - אִי-
אֶפְשָׁר לְקָרֵא אוֹתָן בְּלֹא פ'. וְשְׁשָׁה פְּעָמִים
פ', גִּימְטְרִיא ת"פ, כְּמִנְיֵן לִילֵי"ת'.

וְהֵנָּה חֲסִי-וְשָׁלוֹם בְּשֹׁרֵעַ לְאָדָם "מִקְרָה
בְּלֵתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א כ, כו) - הוּא
עַל-יַדֵּי הַקְּלֵפָה הַנ"ל. וְהִיא יוֹנְקֵת מִן
הָאֶלְפֵי-בֵית' כְּמִנְיֵן שְׁמָה [ת"פ 480], הֵינּוּ: מִן
הַפִּא"ן הַנ"ל, וְנִעְשָׂה מִן פ"א א"ף.

לְפִיכָךְ אָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יז.): "אִישׁ וְאִשָּׁה,
זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם". "לֹא
זָכוּ", הֵינּוּ שֶׁהוּא "בְּלֵתִי טְהוֹר" - "אִשׁ
אוֹכְלָתוֹ". כִּי הָאוֹתִיּוֹת עֲצָמָן שֶׁל הַפִּא"ן
(א, ב, ד, פ, ה, ק, הַנ"ל), גִּימְטְרִיא א"ש', וְנוֹקְמִין
בו'.

וּכְשֵׁנוֹתָן צְדָקָה בְּסִתֵּר - פּוֹדָה הַנִּיּוֹצִיּוֹת
הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַקְּלֵפָה, וְנִעְשָׂה
מִן הָא"ף פ"א.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי כא, יד): "מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אָף" -
מְלִשׁוֹן (תַּמִּיד פ"ה מ"ה; שְׁבַת מ.ב.): "כּוֹפֶה
עָלָיו כְּלִי" (לְשׁוֹן הַפִּיכָה). וְזָה: "יִכְפֶּה אָף" -
שְׂכוּפָה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנִעְשָׂה פ"א'.

נט.

(ח"א רה; ח"ב צב)

תַּקּוּן לְ"מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא-
לְצַלָּן: לֹאמַר 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים'
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם "מִקְרָה
בְּלֵתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א כ, כו).

כִּי יֵשׁ כַּח בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים, לְהוֹצִיא הַטְּפָה
מִהַקְּלֵפָה שֶׁלְקָחָה אוֹתָהּ, כִּי 'תְּהֵלִים'
בְּגִימְטְרִיא 'לִילֵי"ת', עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שְׁמָה, שֶׁהִיא הַמְּמֹנָה עַל זֶה.

וְצָרִיךְ לְכוּן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים:
שֶׁתְּהֵלִים' בְּגִימְטְרִיא 'תפ"ה' -
שֶׁהוּא מְכוּן בְּמִסְפַּר הַשְּׁנַיִ שְׁמוֹת: "אֵל
אֱלֹקִים" בְּמִלּוּאוֹ, כְּזֶה: אֶלְפֵי לְמֹד, אֶלְפֵי
לְמֹד הִי יוֹד מ'ם - שֶׁעַל-יַדֵּי הַשְּׁנַיִ שְׁמוֹת
אֵלוֹ, יוֹצֵאָה הַטְּפָה מִהַקְּלֵפָה.

כִּי 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים', הֵם כְּפִיטֵל
"עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהֵלִים" (פְּסָחִים קיז. זֶהר אָמֹר קא. פְּנִיחַס רכג: תַּקּוּנֵי
זֶהר כז:), שֶׁהֵם: 'בְּרַכָּה', 'אֲשֵׁרִי', 'מִשְׁכִּיל' וְכוּ'.
כִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבִטֵּל כַּח הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם
הַנ"ל, כִּי הֵם הַפֶּךְ הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם הַנ"ל (עֵינ
בְּפָנִים, הָעֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' בְּפִרְטִיּוֹת).

אַחֲרֵיכֵן גָּלָה הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים
בְּפִרְטִיּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְאָמְרָם
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְאֵלוֹ הֵן: טז. לב. מא. מב. נט.
עז. צ. קה. קלז. קנ.

וְאָמַר: שְׂאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, הֵם
תַּקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְמִקְרָה חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, וְכִי שִׁזְזָה לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין
צָרִיךְ לְפָחוֹד עוֹד כְּלָל מִפְּגָם הַנּוֹרָא שֶׁל
הַמִּקְרָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם - כִּי בּוֹדָאִי נִתְתַּקֵּן עַל-
יַדֵּיָזָה. וּבְזָכוֹת תַּקּוּן חֲטָא זֶה, יָבוֹא מְשִׁיחַ
צְדָקָנוּ לְקַבֵּץ נְפּוֹצוֹתֵינוּ.

ל.

(ח"ב,ה,ג'ו'ז-ט"י-יא-יב)

עַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה' שֶׁל הַמְּנַהֲיֵגֵי-הַדּוֹר' שְׁמִתְנַאֲיִם עַל הַדּוֹר בְּחֻנָּם - מִגְּבִירִים 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' בְּעוֹלָם, בְּחִינַת 'הוֹתֵם דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא'. וְעַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה דְּקַדְשָׁה' - מִתְנַבְּרִים עַל 'תְּאֻוֹת-נְאוּף'.

וְלִהְנַצֵּל מִזֶּה - הוּא עַל-יְדֵי הַמְּגַנֵּי שְׁבַדְדוֹר' שְׁמֻגְנִים עָלֵינוּ וּמְצִילִין אוֹתֵנוּ, כִּי הֵם מְכַנְיְעִין הַ'הוֹתֵם דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַנְּאֻוָּה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'תְּפִלִּין', 'מַחִין', בְּחִינַת 'הוֹתֵם דְּקַדְשָׁה' וְכוּ'. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּן הַמַּחִין', עַל-יְדֵי שְׁבִירַת 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן נִקְרְאוּ הַתְּפִלִּין: "יִקְר" (אֲסִתֵּר ח, טז; מְגִלָּה טז) - כִּי הַתְּפִלִּין נַעֲשִׂין עַל-יְדֵי תְּקוּן 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' (יִקְר"ר אוֹתִיּוֹת קַר").

וְעַל-יְדֵי שְׁמֻשְׁבְּרִין 'הַרְהוּרֵי נְאוּף' וְזוֹכִין לְתְּקוּן-הַמַּחִין - זוֹכִין לְ"חִלּוּם עַל-יְדֵי מַלְאָךְ" (בְּרֻכּוֹת נה:), וְאֵז נִקְרָא אָדָם.

וְכֵן לְהַפְּדוֹ: כְּשֶׁאֵין הַמַּחִין זָכִים - אֵז "הַחִלּוּם עַל-יְדֵי שֵׁד" (שָׁם) חִסּוֹן-שְׁלוֹם, וְאֵז נִדְמָה בְּבַהֲמָה.

גַּם יֵשׁ לְהַמְאָכְלִים חֶלֶק בְּחִלּוּם, עַל-כֵּן לְפַעֲמִים נִפְגָּם הַ'חִלּוּם' בְּבַחֲיִנַת "חִלּוּם עַל-יְדֵי שֵׁד" חִסּוֹן-שְׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַמְאָכְלִים שְׁאוּכָלִים. וַיְכּוּלִים לְבּוֹא עַל-יְדֵי-זֶה לְטִמְאַת קָרִי חִסּוֹן-שְׁלוֹם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'שְׁמִחָה', לְהַתְּחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשְׁמִחָה תָּמִיד. כִּי עַל-יְדֵי 'שְׁמִחָה', נוֹתְנִין חֲזוּק לְהַמְלָאכִים הַמְּקַבְּלִים אֶת שְׁפַע הַמְאָכְלִים, וּמְכַנְיְעִין אֶת

הַשְּׂדִים שֶׁלֹּא יִינָקוּ מִהַשְּׁפַע יוֹתֵר מִהָרְאוּי לָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוּלִין מִ'טִּמְאַת הַמְּקַרְה' חִסּוֹן-שְׁלוֹם, שֶׁהִיא בָּאָה לְפַעֲמִים עַל-יְדֵי הַמְאָכְלִים כְּשֶׁאֵין חֲזוּק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֵקֶר 'חֲזוּק הַמְּלָאךְ', הוּא עַל-יְדֵי 'שְׁמִחָה'.

וְלְפַעֲמִים בָּא 'טִמְאַת הַמְּקַרְה' חִסּוֹן-שְׁלוֹם, עַל-יְדֵי רַבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים שְׁמַעוּתִין אֶת הַמְּשַׁפֵּט.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'קִשּׁוֹר הַמְּרַבְּבָה'. וְהוּא מַה שְׁנִתְיַסַּד מִהַקְּדָמוֹנִים, לֹאמֹר קֹדֶם הַשְּׁנָה: "בְּשֵׁם ה' וְכוּ' מִימֵינִי מִיכָאֵל וְכוּ'", שֶׁהוּא 'קִשּׁוֹר הַמְּרַבְּבָה'.

וְהוּא סְגֻלָּה: לְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה מִטִּמְאַה הַנִּלְשָׁבָה עַל-יְדֵי עוֹוֹת הַמְּשַׁפֵּט שֶׁל הַדִּינִים שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים.

לא.

(ח"ב,ה,ג)

'עֲמַלְק' טִמְאַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָגַם 'תְּאֻוֹת-נְאוּף', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךְ", בְּחִינַת (דְּבָרִים כג, יא): "מְקַרְה לִילָה" חִסּוֹן-שְׁלוֹם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל-פֶּחַ שְׁמִתְפַּלֵּל בְּבַחֲיִנַת דִּין - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאֵין מִפְּנֵינוּ מִימֵי הַדַּעַת שְׁבִלַע מִן הַקְּדָשָׁה.

לב.

(ח"ב,ה,בסוף)

עֵקֶר קִדְשַׁת "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-יְדֵי שְׁמִירָה מִ'תְּאֻוֹת-נְאוּף', מְבַחֲיִנַת "מְקַרְה-לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חִסּוֹן-שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב שָׁם בְּפִרְשָׁה. (עֵינן כָּל הַקְּטַע, לְהַלֵּךְ בְּפָסוּק: "וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". דְּבָרִים כג, טו).

לג.

(ח"ב קיז)

מָה שְׁמִבְלִבְל אֶת הָאָדָם כְּשֶׁנִּכְנַס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה, כְּגוֹן כְּשֶׁמִּתְקָרֵב לְצִדִּיק־הָאֱמֶת וְכִיּוֹצֵא, אָזִי דִּיקָא יִקְרָה לוֹ "מְקָרָה בְּלַתֵּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל-א כ, כו) חֲסִי-וְשָׁלוֹם. בְּאֵמֶת הַבְּלִבּוֹל הַזֶּה שְׁטוּת.

כִּי מִמָּה-נִפְשָׁד: אִם יִקְרָה לוֹ מִחֲמַת הַרְהוּר - מִי חַיֵּב בְּזֵה, וְאִין לוֹ לְהִתְרַעַם כָּלֵל, מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ גָּרַם לוֹ. וְאִם אֵינּוּ מִחֲמַת הַרְהוּר - אָזִי בּוֹדָאֵי אֵינּוּ סִימָן רַע כָּלֵל, כִּי אִם הִיָּה עֲנִין רַע, לֹא הָיָה רִז"ל אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת נז): "קָרִי סִימָן יָפֵה לְחֹלָה".

וּבְאֵמֶת אֲדַרְבָּא: מִחֲמַת שְׁנֵת־קָרֵב לְקִדְשָׁה גְבוּהָה מְאֹד, מִחֲמַת זֶה נִזְדַּמֵּן לוֹ וְכוּ' - שְׁכַשְׁנִכְנַס לְקִדְשָׁה, מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיִּצְרָה־רַע בְּיִזְתַּר וְכוּ'. וְעַל-כֵּן אִין לוֹ לְהִתְרַעַם כָּלֵל עַל-זֶה - כִּי אֲדַרְבָּא, מִחֲמַת שְׁנִכְנַס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה כַּזֶּה, מִחֲמַת זֶה נִתְגַּרָה בּוֹ וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן הִשְׁבּוּ חַז"ל לְגַם גְּדוֹל (אֲבוֹת פ"ה מ"ה): "מָה שְׁלֹא אָרַע קָרִי לְכַהֲן-גְּדוֹל בְּיּוֹם-הַכַּפּוּרִים" - כִּי מִחֲמַת שְׁנִכְנַס הַכַּהֲן-הַגְּדוֹל בְּיּוֹם-הַכַּפּוּרִים לְקִדְשָׁה גְבוּהָה כַּזֶּה לְפָנָי וּלְפָנֵי, הִיָּה בּוֹדָאֵי עָלָיו קִטְרוּגִים וְהִתְגַּרוּת הַרְבֵּה, שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁד הַיִּצְרָה־רַע, עַל-כֵּן נִחְשָׁב לְגַם מָה שְׁנִצּוֹל הַכַּהֲן-הַגְּדוֹל מִמְקָרָה בְּיּוֹם-הַכַּפּוּרִים.

וְעַתָּה רְאֵה וְהִבֵּן: אֵיךְ יִבְלִבְל אֶת הָאָדָם עֲנִין הַנְּ"ל? - וְכִי יֵשׁ לוֹ לְהִתְרַעַם עַל שְׁלֹא הִיָּה לוֹ נֵם כְּמוֹ לְכַהֲן-הַגְּדוֹל בְּיּוֹם-הַכַּפּוּרִים.

גַּם דָּע: שְׁלִפְעָמִים יֵשׁ בְּאָדָם טְמֵאָה טְמוּנָה שְׂאִין יוֹדְעִין לָהּ שׁוֹם

תְּקוּן, מִחֲמַת שֶׁהִיא טְמוּנָה וְנִסְתָּרַת בּוֹ. וְעַל-כֵּן זֶהוּ טוֹבָה מָה שְׂאֵרַע לוֹ כְּשֶׁמִּתְקָרֵב אֶל הַקִּדְשָׁה - כִּי יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ הַטְּמֵאָה הַטְּמוּנָה הַנְּ"ל - כִּי אָזִי כְּשִׂיּוֹצֵאתָ, יְכוּלִין לְמַצֵּא לָהּ תְּקוּן.

לד.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן קמא: חִי-מוֹהַר"ן רכה)

בְּלִקְוֵי-תִּנְיָנָא' סִימָן צ"ב: תְּקוּן לְ"מְקָרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא-לְצַלְכֵן, לוֹמַר עֲשֶׂרָה קַפִּיטְל תַּהֲלִים.

בְּתַחֲלָה אָמַר: "שֶׁתְּקוּן הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּוֹה, לְטַבֵּל בַּמְּקוּוֹה" [דָּאס עֲרֻשְׁטַע אִיז מְקוּוֹה]. וְאַחֲרֵי-כֵן גָּלָה הַתְּקוּן הַנְּ"ל: "לוֹמַר עֲשֶׂרָה קַפִּיטְל תַּהֲלִים".

גַּם פְּעַם-אַחַת אָמַר: שְׁצָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁיְהִיָּה הָאָדָם "בְּלַתֵּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל-א כ, כו). וְאַפְלוּ אִם לֹא יוּכַל לְטַבֵּל בַּבֶּקֶר - עַל-כֵּל-פָּנִים יִטְבַּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא, אַפְלוּ "לְפָנוֹת עֵרֵב" (עַל-פִּי דְּבָרִים כג, יב) - כִּי צָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד: "לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא". [וּבְשִׁיחוֹת שְׂאֲחָרֵי סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת: שְׁטוּב מְאֹד לְטַבֵּל תַּכְּף וּמִיד - מוּבָא לְהַלְךְ].

וְכַךְ אָמַר לְפָנָי הָרַב דְּפַה בְּרַסְלָב (רַבֵּי אֶהְרֹן) וּלְפָנָי חֲבָרֵי רַבֵּי נִפְתָּלִי מִנְעַמְרוֹב: הַיּוֹת בְּעֲנִין זֶה הַיְדוּעַ (הִינֵנו עֲנִין מִקְרָה-לִילָה), נִלְכָּדִים בּוֹדָאֵי שְׁלִשָּׁה חֻלְקֵי הָעוֹלָם - אֲנִי לוֹקַח אֶתְכֶם לְעִדּוּת. וְתַדְעוּ: שְׂאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטְל תַּהֲלִים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד לְתְּקוּן קָרִי, וְהֵם תְּקוּן גְּמוּר וּמוֹעִיל מְאֹד מְאֹד.

יֵשׁ מִי שֶׁיִּקְרָה לוֹ עַל-יְדֵי רַבּוּי אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, אוֹ עַל-יְדֵי חֲלָשָׁה וְעִיּוּפוֹת, אוֹ עַל-יְדֵי שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב בְּרָאוּי, וְכַל-זֶה אֵינּוּ כָּלוּם (וְהוּא כְּמוֹ תִּינוּק שְׁמִשְׁתִּין בְּשִׁנָּה).

מֵאֵד מֵאֵד חֲסִי־וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאַמֵּץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל [יניח עצמו] לְאֶרֶץ וְלָרֶחֶב לְהוֹשִׁיעוּ
וּלְתַקְנֹנוּ וְכוּ', וּבֹדָאֵי יוֹשִׁיעַ לָזֶה הָאָדָם.

וְאָמַר: שְׁבַה־פְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מֵהַגֵּיהֶנֶם,
אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךָ
שִׁיְהִיָּה, אֶפְלוּ אִם עֶבֶר מִה שֶׁעֶבֶר. רַק
מֵעַתָּה יִקְבַּל עַל־עַצְמוֹ, שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְאוֹלְתוֹ
חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְאֲנִי חֲזַק מֵאֵד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אִךְ בָּזֶה
אֲנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר: שְׁאֵלוּ הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל מוֹעִילִים מֵאֵד מֵאֵד.

וְאֵלּוּ הֵן הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים: טז.
לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו.
קנ. - וַיֹּאמְרוּם פֶּסֶדֶר שֶׁהֵם פְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים.

וְאָמַר: שֶׁכָּל עֶבְרָה יֵשׁ לָהּ תִּקּוּן מִיַּחַד,
אֲבָל תִּקּוּן הַנ"ל הוּא תִּקּוּן־
הַכִּלְלִי.

גַּם אָמַר אֲזִי: שֶׁעֲנִיָּן אֵלּוּ עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל
תְּהֵלִים - יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בַּפְּנֵי הַכֹּל.

וְאָמַר: אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קַל לֹאמֹר
עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֵד מֵאֵד לְקִיָּם.

וְתֹאמְרוּם בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, בְּכַדִּי
שׁ"שִׁפְתוֹתַי יִהְיוּ דוֹבְבוֹת" וְכוּ'
(סנהדרין צ:).

לה.

(שיחות שאחר ספורי־מעשיות)

הַזְהִיר לְאֲנָשָׁיו: שֶׁכְּשִׁיִּקְרָה לָהֶם "מִקְרָה
בְּלִתֵּי טְהוֹר" (שמואל־א כ, כו) חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, שֶׁיִּלְכוּ תַּכְּפָה וּמִיָּד לְמִקְוֵה לְטָבֵל. כִּי
עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, נַעֲשֶׂה מִה שֶׁנַּעֲשֶׂה. עַל־כֵּן
טוֹב מֵאֵד, שֶׁקֹּדֶם שֶׁמֵתְחִיל לְהַעֲשׂוֹת מִזֶּה

גַּם יֵשׁ שֶׁשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה וְנִצּוֹל מִן
הַמִּקְרָה. אוֹ שֶׁהַמְזַל שׁוֹמֵר אוֹתוֹ וְנִצּוֹל.

גַּם לַפְּעָמִים נִדְמָה לְהָאָדָם בְּשָׁנָה בְּחִלּוֹם
כְּאֵלוֹ הוּא נוֹפֵל, וְאַחֲר־כֵּן מֵתְעוֹרֵר
מִשְׁנֵתוֹ - גַּם זֶה מִן־הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצִילֵן אוֹתוֹ
מִזֶּה.

רַק מִי שִׁיְקָרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם מִחֲמַת
הַרְהוּרִים - מִזֶּה נִבְרָאִים מִמֶּשׁ קְלָפוֹת
חֲסִי־וְשָׁלוֹם. אֲבָל מִי שִׁיֹּאמֵר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
אֵלּוּ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים - בּוֹדָאֵי יִתְקַן
בָּזֶה מֵאֵד מֵאֵד.

וְעֲנִיָּן תִּקּוּן זֶה עַל־יְדֵי אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנ"ל - הוּא דָּבָר
חֲדָשׁ לְגַמְרִי, חֲדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִּקּוּן
נִפְלָא וְנוֹרָא מֵאֵד מֵאֵד.

וְכִי שִׁיּוּכַל לִילְכָה לְמִקְוֵה וְאַחֲר־כֵּן יֹאמְרוּם
- בּוֹדָאֵי מִה טוֹב. אִךְ אֶפְלוּ אִם הוּא
אָנוּס שֶׁאִי־אֶפְשָׁר לְטָבֵל, פְּגוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה
אוֹ שֶׁהוּא בְּדַרְךָ - אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אִם יֹאמְרוּם,
אֲשֶׁרֵי לוֹ. כִּי הֵם תִּקּוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מֵאֵד.

וְאִם יֹאמְרוּם בְּכּוֹנֵה פְּרָאוֹי - בּוֹדָאֵי מִה
טוֹב. אִךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעַצְמָהּ, מְסַגֵּל
מֵאֵד.

וְאָמַר: כִּי לֹא נוֹדַע זֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת־
הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הָיִיתִי רוֹצֵה
לְבַטֵּל זֹאת לְגַמְרִי, אִךְ אִי־אֶפְשָׁר זֹאת, לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְכוּ'.

גַּם יַחַד אוֹתָם לְעֵדוּת, וְאָמַר: שֶׁגַּם כִּי
יִמְלֹאוּ יָמָיו אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, כְּשִׁיבֹאוּ
עַל קַבְרִי, וַיִּתְּנוּ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרִי [אִינן
נוֹעַט גַּעֲבֹן אַ פְּרוּטָה צַדִּיקָה פּוֹן מִיַּנְעֵט וְנוֹעֲגִן] (בְּעִבּוּר
הַזְכָּרַת נִשְׁמָתוֹ הַקְדוּשָׁה פְּנַחֲוֵג), וַיֹּאמְרוּ אֵלּוּ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנְּרָשָׁמִים אֲצִלְנוּ
וְכוּ'. אֶפְלוּ אִם גְּדוֹל וְעַצְמוֹ עוֹזְנוֹתָיו וְחֲטָאֵיו

איזה דבר חס־ושלום, שִׁיקְדִים עֲצְמוּ הָאָדָם וַיִּטְבַּל וַיִּטְהַר עֲצְמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד: לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה בְּכָל - פִּי הַפֶּחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמְרָה־שְׁחֹרֹת בְּעֵינָיו זֶה, מִזִּיק מְאֹד מְאֹד. בְּפָרֵט אַחַר שְׁגָלָה אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסַגְלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה.

וְאָמַר: שְׁמִי שְׁיִזְכָּה לְקַיָּם זֹאת לֹאֲמֹר אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הֵנִי לְבָאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי־שְׁלוֹם - אֲזִי בּוֹדֵאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאג בְּכָל.

גַּם הָיָה מִתְלוֹצֵץ מְאֹלּוּ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שֶׁכְּשֶׁמִּגִּיעַ לָהֶם אִיזָה הִרְהוּר, אֲזִי הֵם מִתְפַּחְדִּים שְׁלֵא יְבוֹאוּ לְיַדִּי מִקְרָה. וּמַחֲמַת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתַּר מַחֲמַת פֶּחַד, שְׁלֵא יְבוֹאוּ לְיַדִּי מִקְרָה.

וְעַקֵּר בּוֹנְתוֹ הָיָה: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבַלִּי לְהִתְפַּחַד וּלְהִתְיַרָא בְּכָל מַדְבָּרִים כְּאֵלּוּ, וּלְבַלִּי לְחַשֵּׁב מַחֲשְׁבוֹת בְּכָל בְּעֵינָיו זֶה. רַק יִהְיֶה כְּגִבּוֹר חֵיל לְעֵמֹד בְּנֶגֶד תְּאוֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד בְּכָל. "וְהַשֵּׁם הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ" (שְׁמוּאֵל־ב ג, יב), מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרֵךְ הַפֶּץ.

וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּכָל מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, אִם אֵם יַעֲבֹר עָלָיו מַה. וְאֵם יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד בְּכָל, וְלֹא יִחַשֵּׁב מַחֲשְׁבוֹת בְּכָל [אֵינְבֶּרְטְרַאֲבֶטְן], וַיִּלְךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׁמְחָה - יִזְכָּה לְפִסּוּף לְעֵבֵר עַל הַכֹּל בְּשְׁלוֹם.

לו.

(יְמִי־מוֹהֲרֵן "ת ח"א צח)

בְּשִׁנַּת תַּקַּע"ח, מְסֻרְתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל הֶעֱשָׂה מִזְמוֹרֵי תְּהֵלִים שֶׁצִּוָּה הוּא

ז"ל בְּשִׁבִיל "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִי־וְשְׁלוֹם, וְעַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ - שֶׁנִּקְרָא תְּקוּן־הַכֹּלִי.

לז.

(כּוֹכְבֵי־אוֹר, אֲנִשֵׁי־מוֹהֲרֵן מִז)

מַה שֶׁאָמַר אֲדַמּוּ"ר זַצ"ל: שֶׁכָּל תִּינוּק שִׁיְהִיָּה אֲצִלּוֹ קֹדֶם שְׁבַע שָׁנִים, יִהְיֶה שְׁמוֹר מִן הַחֲטָא עַד יוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כְּמִדְּמָה לִי, שְׁלֵא אָמַר זֹאת רַק לְעֵינָיו "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא).

וְגַם נִרְאָה: שֶׁהִיָּתָה כּוֹנְנָתוֹ גַּם אַחַר הַסְתַּלְקוֹתוֹ, לְכָל תִּינוּק שֶׁיָּבֵא אֲצִלּוֹ קֹדֶם שְׁבַע שָׁנִים, וַיִּקְיָם כְּמִאֲמֹרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּנִתְיַנַּת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הַיּוֹ"ד קַאֲפִיטָל תְּהֵלִים (וַיִּדְעֵתִי מֵאֶחָד שֶׁבָּחַן זֹאת, וְכֵן הִנּוּחַ).

לח.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, עֵינָיו 'מִקְרָה־לִילָה')

[א] כְּשֶׁנּוֹפֵל מֵאֲמוּנָתוֹ, בָּא לְיַדִּי קָרִי (אֲמוּנָה כט).

[ב] הַבָּנִים מֵתִים חֲסִי־שְׁלוֹם, עַל־יַדִּי רְאִית קָרִי (בָּנִים ח"ב כד).

[ג] הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, עַל־יַדִּי־יִזָּה מְטַמְּאִין אוֹתוֹ בְּטַמְּאֵת קָרִי (מְמוֹן יד).

[ד] עַל־יַדִּי הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה - בּוֹרָא קַלְפוֹת הַמִּתְלַבְּשִׁים בְּבִנְי־אָדָם מִתְנַגְּדִים, וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂין לוֹ יְסוּרִין (נְאוּף כו).

[ה] תְּקוּן לְהוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה: שֶׁיִּשְׁתַּדֵּל לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה (נְאוּף מא - עֵין לְקוּטִי־מוֹהֲרֵן "ח"א יד, בְּסוּף, מוֹבָא לְעִיל).

[ו] הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלּוּ הֵבִיא בְּנֵי קַרְבֵּן לְעִבּוּד־הַזֶּרֶה, גַּם נִדּוּן בְּסִקִּילָה (נְאוּף מח).

[ז] ביותר צריך להזהר לטבול לקריז בימי עומר (ספירת העומר ח"ב ב).

[ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו).

[ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות. גם על-ידי שנפל מאמונתו (קרי א).

[י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב).

[יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג).

[יב] מי שנהג לטבול משאלת-הכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד).

[יג] אין לו לאדם לאכול על שלחן הצדיק, קדם שטבול לקריז (קרי ה).

[יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו).

[טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז).

[טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח).

[יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט).

[יח] גם על-ידי דברים-בטלים ונבול-פה (קרי י).

[יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב).

[כ] הבזיונות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב).

[כא] הדבור שאדם מדבר בהצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בהינה כמו בהינת קרי (קרי ח"ב ג).

[כב] הבנים מתים חסוֹשֵׁלֹום, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד).

[כג] תקון גדול למקרה חסוֹשֵׁלֹום: לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקה לז חסוֹשֵׁלֹום, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלז. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה. והנהגה בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, פי בודאי יתקן בזה, פי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"והיה לפנות ערב ירחץ במים" (דברים כג, יב)

לט.

(שיחות-הר"ן קמא)

ב'לקוטי-התנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא-לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אומר: "שתקון הראשון הוא ה'מקנה', לטבול במקנה" [דאם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם-אחת אומר: שצריכין לזהר מאד לטבול באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל-א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבול בפקר - על-כּל-פנים יטבול באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על-פי דברים כג, יב) - פי צריכין לזהר מאד: "לטבול באותו היום דיקא". [ובשיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבול תכף ומיד - מובא לעיל].

"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

מ.

(ח"ב ה, בסוף)

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמַה הָיוּ? - תִּלְתָּא פְרָסִי"

(ברכות נד; - 'עוג מלך הבשר' אמר: מחנה

ישראל מה גדלו? - שלש פרסאות וכו').

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" - זֶה בְּחִינַת 'קִדְשֵׁת

הַמַּחֲנֶה שֶׁל יִשְׂרָאֵל', בְּחִינַת (דברים

כג, טו): "וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ".

וְעָקַר קִדְשֵׁת "מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-

יְדֵי שְׁמִירָה מ'תְּאוּת-נְאוּה', מְבַחֲנֵת

"מְקַרְה לִילָה" (דברים כג, יא) חֲסִי-שְׁלוֹם, כְּמוֹ

שְׁתַּנּוּב שֶׁם בַּפְּרָשָׁה.

וְעָקַר הַשְּׁמִירָה מְתְאוּה זֶה, הוּא עַל-יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְרָסִי" - הֵינּוּ: 'תִּלְתָּת

מַחֲנִין, שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְחַצֵּה פְרוּסָה

בְּפָנֵי תְאוּה זֶה.

וְזֶהוּ: "מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמַה הָיוּ, תִּלְתָּא

פְרָסִי" - הֵינּוּ: עָקַר הַקִּדְשָׁה שֶׁל

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" שִׁיְהִיוּ קְדוֹשִׁים מְתְאוּה זֶה,

מ'מְקַרְה לִילָה" חֲסִי-שְׁלוֹם - הוּא עַל-יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְרָסִי", 'תִּלְתָּת מַחֲנִין' - שֶׁהֵם

מְחַצֵּה פְרוּסָה בְּפָנֵי הַתְּאוּה הַהִיא.

"כִּי תִדַּר נָדָר וְכו' לֹא תֵאָחֵר לְשִׁלְמוֹ. מוֹצֵא

שְׁפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר" (דברים כג, כב-כד) - עֲנִין נְדָרִים'

מא.

(ח"א נז, ב)

הַתְּקוּן כְּשֶׁנּוֹפְלִין מ'אֲמוּנַת-חֲכָמִים': הוּא

'נָדָר', שִׁידֹר אֵיזֶהוּ נָדָר וִיקִים מִיָּד.

כִּי כְּשֵׁאִין לוֹ 'אֲמוּנַת-חֲכָמִים' - זֶה בְּחִינַת

'הַסְתַּלְקוּת הַחֲכָמִים, בְּחִינַת 'פְּלֵא'.

וְעַל-יְדֵי ה'נָדָר' - עוֹלָה לְשָׁרֵשׁ שֶׁהַחֲכָמִים

מְשַׁרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת 'פְּלֵיאוֹת חֲכָמָה' (ספר

יְצִירָה), וְיוֹדֵעַ וּמְכִיר מַעֲלוֹת הַחֲכָמִים, וְעַל-

יְדִיזָה הוּא שָׁב וּמֵאֲמִין בָּהֶם.

מב.

(ח"ב כז)

הַנָּדָר שֶׁנּוֹדְרִין - צְרִיכִין לְשִׁלּוֹם מִיָּד.

וְהַמֵּאָחֵר נָדָרוֹ - גּוֹרֵם אֵלָיו הָאֲרֻבַּע

מִדּוֹת: עֲבוּדָה-זָרָה, גְּלוּי-עֲרִיזוֹת, שְׁפִיכוֹת-

דָּמִים, לְשׁוֹן-הָרֵעַ.

וְעַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין לְהַטִּיל הַמְּשֹׁאוֹי עַל

כָּל אֶחָד כְּרְאוֹי לוֹ - עַל-יְדִיזָה

זוֹכִין ל'הַתְּרַת-נְדָרִים, וְעַל-יְדִיזָה נְצוּלִין

מֵאֲרֻבַּע מִדּוֹת הַנ"ל.

מג.

(ספר-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי נְדָרִים)

[א] בְּעוֹזֵן נְדָרִים, בְּנִים מֵתִים (בְּנִים יב).

[ב] בְּעוֹזֵן נְדָרִים, בְּנִים מֵתִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים

(בְּנִים נו).

[ג] מִי שֶׁנָּדָר וְלֹא שָׁלַם נְדָרוֹ, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

הוּא מְבִיא עָלָיו יְסוּרִין. וּכְשִׁשׁוֹתְקָ, נֶחֱשֵׁב

לוֹ כְּאִלוֹ שִׁלְם נָדָר (הַמִּתְקַדֵּין יט).

[ד] עַל-יְדֵי נָדָר, נִתְעַכֵּב הַחֲמָה שֶׁל הַשֵּׁם-

יִתְבַּרֵךְ (הַמִּתְקַדֵּין מא).

[ה] לְהַמְתִּיק הַדִּין, תֹּאמַר פְּרַשְׁתָּ נְדָרִים

(בַּמִּדְבָּר ל) (הַמִּתְקַדֵּין פז).

[ו] מִי שֶׁהוּא כְּעֶסֶן, יִדַּר נָדָר וְיִשְׁלַם תְּכָף,

עַל-יְדִיזָה יִבְטַל מִפְּנֵי הַכַּעַס (כַּעַס כ).

[ז] הַנְּדָרִים וְהַנְּדָבוֹת, מְבִיאִין שְׁמֻחָה (עֲצָבוֹת

ח"ב ו; שְׁמֻחָה ח"ב ב).

[ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעלידי צדקה, נעשה ה'פה של הצדיק, כנ"ל.

"ועשית כאשר נדרת לה אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

"כי תבא בנרם רעה, ואכלת ענבים כנפשוך שבעה, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מד.

(ח"א יג, בסוף; ובכתב-יד רבנו ז"ל הש"ך לזה, הנדפס בסוף הספר)

מח.
(ח"א רנו)

כשאוכל יותר מצרכו, זה המאכל מזיק לו וכו'.

כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרכו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה פאלו הניחו האדם לתוך פלי, שבודאי אינו מקבל חיות משם.

ועל-כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועל-ידי-זה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת כנפשוך שבעה" - לא יותר.

וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרכך, שזה דומה כנותן לתוך הפלי, מאחר שאין צריך לו.

ובתחלת התורה פתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (מרת פינא) צנאה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחנו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'".

וב'חיי-מוהר"ן פתב-יד', מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח-שרפייק'ש החדש ח"ג תרסח).

"כי פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה) - רוח נדיבה הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

מה.

(ח"א כט, ט)

על-ידי צדקה, יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לו, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת "קשת הברית" (תקוני-זוהר יא, כט: צט), שהוא הצדיק השומר הברית.

מו.

(ח"א רכה)

על-ידי צדקה, נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור. וזהו (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי עלידי צדקה נעשה ה'פה, דהינו ה'דבור, שהוא בחינת נדר האדם.

מז.

(ח"ב טו)

הצדיקה-האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

(הספור הנ"ל השני להתורה הזו, נמצא בהשקטות תימונה"ן מר' אלטר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאתרוגה בספר "כל פתבי אנ"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשית"ח שרפי"קדש יהודש ח"ג תרסט).

"ספר פריתת" (דברים כד, א)

מ.ט.

(ח"ב לב)

וְדַע: שְׁבַחֲנֵת "רוח אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'" (איכה ד, כ), נַעֲשֶׂה "רוח קְנָאָה" (במדבר ה, יד), שְׁהוֹלֵךְ וּמְקַנָּא בְּכָל־מְקוֹם שְׁמוּצָא שָׁם נְאוּף, לְגַדֵּל קִדְשָׁתוֹ וְטְהַרְתּוֹ וְכוּ'. וְנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה לְפַעֲמִים גַּט'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָא הַגַּט: "ספר פריתת" (דברים כד, א-ג) - **כִּי נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'סֹפֵר,** שְׁשֵׁם שׁוֹרֵה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא הַ"רוּחַ קְנָאָה". כִּי "מְשִׁיחַ שׁוֹרֵה עַל אֲנָפֵי אוֹרֵיתָא" (זהר בראשית השקטות, ח"א רסג:), דְּהֵינּוּ: הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְגַלִּין הַפְּנִים שֶׁל תּוֹרָה, וְשֵׁם מְרַחֵף רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (שם).

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש"

(דברים כד, טו)

נ.

(ח"א ה, ב)

צָרִיד לַעֲשׂוֹת הַמְצוּה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּל־כּוּ, עַד שֶׁלֹּא יִרְצָה בְּשׁוּם שָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא בְּשִׁבְלָה, אֶלָּא שְׂיִזְמִין לוֹ הַקְּדוּשִׁי־בְרוּךְ־הוּא מְצוּה אַחֲרַת בְּשָׂכָר מְצוּה זֹאת. כִּי הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּה בְּעַצְמָהּ. וְעַל־יְדֵי־זֶה יוּכַל לִידַע מַה שֶׁנִּגָּזַר עַל הָעוֹלָם,

וְאִם הוּא קָדָם גְּזֵר־דִּין אוֹ לְאַחַר גְּזֵר־דִּין וְכוּ'.
וַיִּוֹדַע אִיךָ לְהַתְּפִלֵּל עֲבוּר הָעוֹלָם וְכוּ'.

וְזֶהוּ (דברים כד, טו): "ביומו תתן שכרו" -

שִׂיָּהָ שָׂכָרוֹ מִהַמְצוּוֹת בְּעֶצְמָן.

"וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ" - שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה

הַמְצוּוֹת בְּשָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא, שֶׁהִיא

אַחַר בִּיאַת שְׁמֵשׁוֹ, אַחַר מוֹתוֹ.

"וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ" (דברים כד, טו)

נ.א.

(ח"א נט, ה)

כָּל הַנְּפִשׁוֹת שְׂרָשָׁם בְּעִשְׂרוֹת, בְּבַחֲנֵת

(דברים כד, טו): "וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת

נַפְשׁוֹ".

נ.ב.

(ח"א סח)

כָּל הַנְּפִשׁוֹת תְּאֵבִים וּמִתְאֵוִים לְמִמּוֹן וְכוּ' -

מִחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ בָּאָה מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן,

שֶׁהַמִּמּוֹן בָּא וּמִשְׁתַּלְשֵׁל וּמִתְהוֹה מִשָּׁם.

כִּי תַחֲלַת שְׂרָשׁ הַשְּׁתַּלְשֵׁלוֹת הַמִּמּוֹן, הוּא

מְקוֹם שֶׁהַנֶּפֶשׁ בָּאָה מִשָּׁם, בְּבַחֲנֵת

(דברים כד, טו): "וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ",

הַנֶּאֱמָר עַל מִמּוֹן שֶׁל 'שְׂכִיר־יוֹם', וְכִמּוֹ

שֶׁכֶּתוּב (איכה ה, ט): "בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיָא לְחַמְנוּ",

וְעַל־כֵּן הַנֶּפֶשׁ מִתְאֵוָה וְתֵאֵב לוֹ.

נ.ג.

(ח"ב מו)

מְסִירַת־נַפְשׁ יֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד

מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וּבְכָל

שָׁעָה. כִּגְוֹן: שְׁנוֹתָן מְמוֹנָה לְעִדְקָה, וְהַמִּמּוֹן

הוּא הַנֶּפֶשׁ, כִּי "אֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ"

(דברים כד, טו), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וספגות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

"ארבעים יפנו לא יסוף" (דברים כה, ג)

'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אנקמוהו רבנן דמתניתין (תנבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". (תקוני-זהר יב.)

ארבעים מלאכות חסר חד, אינו לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינו עשירה דלקה אדם, ועשירה לתוה, ועשירה לנחש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. (תקוני-זהר פה.)

נד.

(ח"א יא, ג"ד)

כשאינו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדה אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זהר כ"תצא רכ: תקוני-זהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) 'ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - פי "עז" עם הכולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה: "משפן משפן שני פעמים" (שמות לח, כא - שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) -

שני פעמים ל"ט. פי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשפן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה הל"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשפן', הינו "משפן בבנינה" (שמות-רבה לא, ז), בחינת ל"ט אורות.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משפן בחרבנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זהר יב, פה), בבחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יסוף" - הינו בחינת 'פגם-הברית', שהוא בחינת 'תוספות'.

פי "כל מקום שנאמר וא"ו, הוא מוסיף" (פסחים ה), הינו בחינת "תוספות-קדשה", 'שמירת-הברית' - כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה"

נה.

(ח"א נז, בסוף)

העקר שיהיה לו 'אמונת-חכמים', ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד.

ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חס-ושלום פנגד התורה - הוא צריך להאמין: שבודאי הם עושים נכונה על-פי התורה, פי התורה נמסרה להם.

כגון שאנו רואים שפרש בתורה (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים-ותשע מלקות דוקא". פי הם יודעים על-פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים-ותשע מלקות.

"יבמה יבא עליה וכו'. יקום על שם אחיו המות וכו'. ואם לא יחפץ האיש וכו', מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו'. וחלצה נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'" (דברים כה הו"ד-ט)
- ענין 'יבום וחליצה' -

נד.

(ח"א כא, ו)

וזוה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו", "בפניו" דיקא - פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה "להקים שם אחיו המת" (שם שם, וז), ואינו רוצה ליבם אותה.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - פי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן 'אור-הפנים'.

ובזה הרק, נראה לפעמים 'פני המת' - 'פני המת' דיקא. ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על שלא רצה "להקים שם אחיו המת".

וזוה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים" - בחינת "שבעה עננים" שעל-ידם מאיר 'פני המנורה' (שם ח, ב). והוא לא רצה "להקים שם אחיו המת", על-כּוּן: "וירקה בפניו", והינו: 'בשת-פנים'.

וזוה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת (תהלים כט, ט): "כלו אמר' כבוד", הפך של "תכלם שבעת ימים".

ו'מרים' שפגמה בכבוד 'משה', שהוא בחינת 'שפע אלקי', ופגמה

על-כּוּן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו רק לסמוך עליהם, פי להם נמסרה התורה לדרשה.

נו.

(ח"א נט, ג-ד)

לעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. - כּוּן על-ידי 'עגולא ורבוּעא' שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהוה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת "עגולא ורבוּעא" (הקדמת הזהר ה:).

וזוהו בחינת "בטול האסור בששים" (חלין צח.).

"ששים" - זה בחינת 'עגולא', בחינת 'סמ"ך' שהיא 'עגולא', בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז): "ואת מלכים לפסא", בחינת (שיר-השירים ו, ח): "ששים המה מלכות".

וזה "אסור" שהיא ה'קלפה' - נתבטל על-ידי "כסאות למשפט" (תהלים קכב, ה), ואין זוכר אלא "עגולא", פי זה באתגליא, ו"רבוּעא" מכסה ב"עגולא".

ועקר הכח של ה'סמ"ך' אינה אלא מ"רבוּעא", הינו מהפ"ם, בבחינת (דברים כח, ג): "ארבעים יפנו" - פי ה'סמ"ך' מקבלת מה'מ"ם', שהיא "כסאות למשפט".

נח.

(חיי-מוהר"ן טז)

מה שכתב שם (בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו", שזה בחינת 'ענש היבום' - יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב רבי ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם.

"כי ינצו אנשים" (דברים כה, יא)

נט.

(ח"א ו, ו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג:). פירש רש"י: 'נוצות'. - זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): **"כי ינצו אנשים"**.

הינו: שאין משגיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים הרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה לשון: **"דשמיטן"**, כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "וזוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבונו.

בבחינת **"שבעת הירות" וכו'** (במדבר שם), בשביל-זה נצטרעה - **"דא סגירו דנהורא עלאה"** (זהר תזריע מט:), הינו **'אור-הפנים'**, וכתוב בה (במדבר יב, טז): **"תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים"**.

וזוה שבקש אהרן (שם שם, יב): **"אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו"** - כי על-ידי "סגירו דנהורא עלאה" היא בבחינת 'מת', כי 'מצרע חשוב כמת' (נדרים סד:).

אשר בצאתו מרחם אמו - זה בחינת 'יבום', שעל-ידי ה'יבום', **"אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם"** (זהר לך-לך צב. משפטים ק.).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהר"ן ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהן הנולד מאשתו שנתיבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם - כי עכשו מקרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם. פי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת-זוג - מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזוה שפרש רבנו ז"ל: שבקש אהרן על מרים שפגמה בשביל-הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסין-שלום בענש היבום.

וזוה: **"אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו"** - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מקרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה **"ויאכל חצי בשרו"** - הינו חצי גופו נאכל, שאין לו בת-זוג, שהיא 'חצי בשרו' פלג גופו].

סב.

(ח"א נח, ג)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, בְּכַח שְׁהָיָה כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁה
אֲבוֹת, הָיָה לוֹחֵם פִּנְגָּד 'עַמְלֵק',
בְּבַחֲיִנַת (וַיִּקְרָא כו, כה): "הָרַב נִקְמַת נֶקֶם
בְּרִית".

כִּי הַ'אֲבוֹת' הֵן 'בְּרִית', בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כו, מב):
"וַיִּזְכְּרֵנִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" וְכוּ'.
וְ'עַמְלֵק' טֵמֵא בְּרִיתָם, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סג.

(ח"ב ה, יא)

עַל־יְדֵי 'קַלְקוּל הַמִּשְׁפָּט', בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט
מִעֵקֶל', בֶּא חֲסִיּוֹשָׁלוֹם 'טֵמֵאָה
הַיְדוּעַ', וְזֶה 'מִעֵקֶל' ל', אוֹתִיּוֹת 'עַמְלֵק' -
שְׁעַל־יְדוֹ בֶּא הַטֵּמֵאָה הַנִּלְכָּה, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים
כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סד.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְלֵק' טֵמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בַּפְּגַם 'תְּאוֹת-
נְאוֹף', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ", בְּחִינַת "מִקְרָה לִילָה"
(דְּבָרִים כג, יא) חֲסִיּוֹשָׁלוֹם, שֶׁבֶּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת
'עַמְלֵק'.

כִּי 'עַמְלֵק' יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַדְּעַת, בְּבַחֲיִנַת
(בַּמִּדְבָּר כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק",
שְׁזָה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג, א): "וְהִנְחָשׁ הָיָה
עָרוֹם", שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בֶּא חֲסִיּוֹשָׁלוֹם טֵמֵאָת
הַתְּאוֹה הַזֹּאת.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל־
כַּח' שְׁמַתְפַּלֵּל בְּבַחֲיִנַת דִּין -
שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאֵן מִמֶּנּוּ מִימֵי הַדְּעַת
שֶׁבֶלַע מִן הַקִּדְשָׁה.

"לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּכִיסְךָ אֶבֶן וְאֶבֶן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה.
לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּבֵיתְךָ אֵיפָה וְאֵיפָה גְּדוֹלָה
וְקִטְנָה. אֶבֶן שְׁלֵמָה וְצַדֵּק יִהְיֶה לְךָ, אֵיפָה
שְׁלֵמָה וְצַדֵּק יִהְיֶה לְךָ" (דְּבָרִים כה יג-יד טו-טז)

ס.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל־וּמְתָן בְּאִמּוּנָה -
אֲזִי נוֹפְלִים כָּל הַקְּלָפוֹת
וְהַעֲבוּ"ם וְ"הָאֲרָצוֹת שֶׁסְּבִיבוֹת הָאִמּוּנָה"
(יחזקאל ה, ה), וְעוֹלָיִם מִמֶּנָּה כָּל הַנִּיצוּצוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּתוֹכָם, בְּסוּד אַחַד־עֶשֶׂר
סְמָמֵי הַקְּטֹרֶת, בְּבַחֲיִנַת (סְנֵהדְרִין כ:):
"בְּרִיתוֹת זִרְעוֹ שֶׁל עַמְלֵק".

וְזֶה בְּחִינַת (רוֹתְרֵבָה א, ב): "לָמָּה נִסְמְכָה
פְּרֻשַׁת 'בְּרִיתוֹת זִרְעוֹ שֶׁל עַמְלֵק',
לְפָרֻשַׁת 'מִשְׁקֵלֶת' (דְּבָרִים כה, יג-יד טו-טז) -
לִזְמַר: שֶׁבְּעוֹן מִשְׁקֵלֶת הָיָה מִלְחָמַת
עַמְלֵק".

"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" (דְּבָרִים כה, יח)

סא.

(ח"א יט, ה)

מִי שֶׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקִּדְשׁ', אֲזִי
הַ'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּ"מִקְרָה
לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) בַּשָּׁנָה, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה,
יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" - לְשׁוֹן 'קְרִירוֹת'.

"בְּדֶרֶךְ" - הוּא בְּחִינַת (מִשְׁלֵי ל, ט): "בֶּן דֶּרֶךְ
אִשָּׁה מְנַאֲפֶת" - שְׁהַ'רוּח־סְעָרָה'
הוֹלֵךְ דֶּרֶךְ הַתְּרַגּוּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נִגְהַ',
וְיוֹנֵק מִן הַחֲשֵׁמ"ל.

"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)

מפת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה
(רש"י; במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

רק הצדיק הגדול מאד, יכול להכניס עצמו בזה ללמד השבע חכמות, והוא מחזיק עצמו ונשאר קים על עמדו על-ידי אמונה. כי (משלי כד, טז): "שבע יפול צדיק וקום", סופי-תבות 'עמל"ק'.

והמחקרים והבופרים, מפרשים כל התורה בלה, על-פי חכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו מצוות מעשיות המפרשים בתורה, מפרשים הכל שמרמזים רק על שכליות וחכמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזהו שאמרו רז"ל (במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): "שהיה עמלק חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - כי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנצטוה בה אברהם אבינו, שהיה ראש למאמינים. ו'עמלק' שהוא בחינת הפילוסופים והבופרים, הוא פופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו: "חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - שפופר ב'מצות מילה', וזורק כלפי מעלה אל השכל. - ועקר הכנעתו על-ידי אמונה.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח" (דְּבָרִים כה, יט)

סח
(ח"א וז)

"להכרית זרעו של עמלק" (סנהדרין כ:).
זה בחינת (תהלים מז, ד): "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו", בחינת 'חיריק', נקדה התחונה של אלה, בחינת: "ותחת רגליו" (שמות כד, י), בחינת: "והארץ הדם רגליו" (ישעיה סו, א).

סה
(ח"א נוה)

'עמלק' שהוא 'מלכות-הרשעה', רודה 'מחנה דן', שהוא בחינת 'מלכות-דקדשה'. כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "וַיִּזְנֶב בָּךְ וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - דהינו: בעת שאין להם פח 'מלכות-דקדשה', שהיא בחינת "ירא אלקים".

סו
(ח"א קלה)

על-כן נאמר בעמלק (דְּבָרִים כה, יח): "וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - כי עקר פחו היה: מחמת שלא העלו את ה'מלכות-דקדשה', מחמת שלא היה להם 'יראת אלקים', שהוא בחינת 'מלכות'.

סז
(ח"ב יט)

עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'.

והוא אסור גדול מאד להיות מחקר חס-ושלום וללמד ספרי החכמות, כי יש 'אבן נגף' בכל חכמה וחכמה שהיא בחינת 'עמלק', שעל-ידי-זה יכולין לפל חס-ושלום.

כי 'עמלק' היה 'פילוסוף' ו'מחקר', וכפר בעקר, כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי חכמות, ואין לו 'יראה' כלל.

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֶק" - הִיא בְּחִינַת
 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה. בִּי
 עֶקֶר 'מְחִית עַמְּלֶק' תְּלוּי בִ'יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת יז, ט): "צֵא הִלָּחֵם בְּעַמְּלֶק".

ס.ט.

(ח"א ל,ו; ח"א קלה)

צָרִיךְ לְחַתֵּךְ וּלְהוֹצִיא ה'מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה',
 מִבֵּין ה'אַרְבַּע גְּלוֹת' שֶׁל ה'אַרְבַּע
 מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא, וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל
 אֲזֵר־הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְש־רִגְלִים.

וְזֶה (שְׁמוֹאֵל־א טו, לו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׁמוֹאֵל אֶת
 אָגָג". וּפִרְשׁ רַש"י: "וַיִּשְׁפֹּף - הִתְכַּוּ
 לְאַרְבַּע".

הֵינּוּ: שְׁחַתְךְ וְהַבְּדִיל אֶת הַדָּל"ת, בְּחִינַת
 'מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה', מ'אָגָג', שֶׁהוּא
 'כָּלְלוּת אַרְבַּע מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא', כְּמוֹ
 שְׁכַתוֹב (בְּמִדְבָר כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֶק",
 וְהַעֲלֵה אוֹתָהּ אֶל 'אֲזֵר־הַפְּנִים', בְּשִׁלְש־
 רִגְלִים.

וְזֶה: 'וַיִּשְׁפֹּף' - רֵאשִׁית־תְּבוּת: "ש'בוֹעוֹת
 ס'בוֹת פ'סח".

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן

בֵּין עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבָּצִים -
לְצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים עַל 'רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלֶת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל

בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים!

וְאֵל יִמְנַעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנַע! וְאֵל יַעֲבִבֵנוּ שׁוּם עֲפוּב!

וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרָדָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילּוֹךְ וְלִבְא וְלְהַתְּאֵסֵף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא

שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבָּצִים

אֲצֵל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.